

Nf. 24.

27

PROGRAMMA
QVO
LITTERARVM
PATRONI

AD AVDIENDAS TRIVM SELECTAE CLASSIS
ALVMNORVM ORATIONES NOVISSIMAS

ET

AD EXAMEN SOLENNE
IN ORPHANOTROPHEO GLAVCHENSI

D. XII. ET XIII. APRILIS A. CIO MDCC XXXIV.

HABENDVM INVITANTVR

ET IN QVO

DE

HODIERNA IVVENTVTIS
CORRVPTIONE EIVSQVE CAVSSIS
DISSERITVR.

HALAE MAGDEBVRGICAE

LITERIS IOHANNIS CHRISTIANI HENDELI.

ac.

Quantum interfit reipublicae & ecclesiae, iuventutem recte institui atque educari, nemo est, qui ignoret. Si itaque hodiernam orbis christiani faciem irruemur, & quantopere omnia deprauata atque deperdita sint, conspicimus: minime a vero nobis aberrare videmur, si non exiguam culpaem partem in eos conferimus, qui educandae formandaeque iuventuti praesunt. Hi enim cum plerumque in re grauissima negligentiores sint, non potest fieri, quin omnia in deterius ruant; adeo, ut non nisi paucissimi in republica & ecclesia reperiantur, qui vestigijs seruatoris insistentes malint esse christiani, quam videri. Verum nos dicere ipsa res loquitur, ideoque testimoniis non est opus, neque nos ingenue fateri & eloqui pudet calamitatem temporis nostri, quam acerbe dolemus, malis in infinitum crescentibus, quantum in nobis est, mederi cupientes.

Cum itaque ex nostra schola hoc tempore aliqui discessuri sint, & ut de argumento vtili & necessario hac occasione agatur, consuetudo postulet; materia de hodierna iuventutis corruptione eiusque causis sponte se nobis obtulit: has enim indagare, & fideliter indicare nobis non solum perquam facile, sed etiam fructuosum est. Cum autem argumentum hoc amplius maiorisque momenti sit, quam ut omnia, quae adferri possunt, in praesenti exponere liceat, nunc ea tantum indicare impedimenta lubet, quae grauissimo huic negotio in domo paterna obiciuntur, & quibus tantum non omnis magistrorum labor in erudienda iuventute collocatus irritus redidit. Duo autem in formandis instituendisque liberis praecipue esse obseruanda statuimus: primo ut in tenera aetate illum colere, amare & venerari discant, qui pretioso sanguine suo eos redemit, grauiusque illis irascitur, qui in tanta re perfide agunt; deinde eo quoque cura debet dirigi, ut iuue-

nes

nes salutarium rerum disciplinis imbuantur, ne oneri aliquando, sed usui sint reipublicae. Quantopere vero parentes plerique haec vel prorsus negligant, vel peruersè tractent, demonstratu non est difficile. Quod ad primum attinet, non sufficit christianae vitae pietatisque viam praeceptis demonstrari, quorum tenuis valde atque exiguus est vsus, nisi isti, qui dant, bonum simul exemplum praecant. De pietate verba facere hodie in consuetudinem fere vbiq̃ue abiit, imitari autem Iesum Christum, collumque iugo eius submittere spreitis & abiectis perditis seculi vanitatibus, res pene ignota facta est, etiam apud illos, qui bonam prae se speciem ferunt. Facile esset de omnibus id ordinibus ostendere, si huius loci esset, sed perlustremus priuatas domos, in quibus liberi nascuntur & aluntur, & quas pietatis bonaeque mentis officinas esse deceret, si nomen, quod a seruatore accepimus, tueri vellemus; eheu! quam deserti, inculti omnique numine vacui omnes fere anguli iacent. Vix puer natus est, & sacro fonte abluitur, hic parentes & sponsores deceret coniunctis precibus Deum pro salute paruuli deprecari, eumque gregi boni pastoris Iesu Christi votis adiungere, cui agnorum salus quam maxime curae cordique est: ita fieri deberet; sed quam nefarie christianus populus a principe & duce suo defecit. Iesus Christus infantes ad se perlatos amplexus, osculatus impositis manibus DEO commendatos a se dimisit: hodie autem plerique cum infantem DEO offerre & consecrare debent, omnia ad luxum & lasciuiam componunt, & nihilo minus impudenter satanae renuntiant, quem tamen habitu totaque vita colunt; post comissantur, epulantur & tempus scurrili sermone, iocis similibusque ab Apostolo tam grauius vetitis transigunt, grauissimum seruatoris effatum homines de quocunq̃ue inani verbo rationem reddiuros nil curantes, quasi non ad nos pertinens.

Sed pergamus, & videamus, qua ratione educatio porro procedat. Cum parentes in hoc negotio adiumentis indigeant, paucissimi tamen sunt solliciti, vt homines idoneos

& fideles ad id deligant: fatuae itaque ac delirae mulieru-
lae plerumque constituuntur, harum fidei puerum commit-
tunt, in harum contubernio & disciplina prima quasi rudi-
menta ponere debet; hae cum ipsae omni bono sint vacuae,
quid quaeso instillabunt teneris animis, nisi fabulas & prodi-
giofa commenta? Quantum inde damnum nascatur, dici vix
potest, licet multi contemnant: ridiculae enim & ineptae o-
piniones radices adeo altas agunt, vt diligentissima institutio
vix ac ne vix quidem euellere possit; inde fit, vt fidelibus
magistris postea cum tot vitiis conflictandum sit, quae facilius
prohibentur, quam superantur. Si quis dicat, non posse ali-
ter agere parentes, paucissimis enim rem ipsam adgredi lice-
re, bonorum autem tantam esse penuriam, vt difficile sit in-
uenire, quorum conspecta atque probata fides sit: non nega-
mus hoc, sed pessimam multorum consuetudinem modo vi-
tuperamus, qui omnem suorum curam a se iamoliuntur, totos-
que se alienae fidei in re tam graui & proxime ad parentes
pertinente permittunt, quam incuriam ipsi iam ethnici scrip-
tores grauius reprehenderunt. Inanis praeterea est excusa-
tio, quam plerique negligentiae suae praetendunt, negotio-
rum aliorumque impedimentorum turbam & necessitatem
caussantes. Quaesumus enim vos, in quasnam res maxi-
mam partem studii & operae vestrae confertis, qui hac ratio-
ne officio vestro vos subducitis? Nonne res vanae plerum-
que & caducae sunt tantis moliminibus indignae? Conqui-
runt multi diuitias, inexplebilis auri fames eos conficit; in-
terrogati liberis se prospicere dicunt: interim dum mentem
in sordibus huius seculi defigunt, nihil minus eos angit, quam
pia & decens suorum educatio. Nonne infania, immo furor est,
colligere pecunias pro liberis, & hos negligere, in quorum
gratiam colligi dicuntur? Nec licet hic excipere, multos re
vera munerum ratione ita distringi, vt familiae cura ab iis exi-
gi nequeat: vt enim hoc concedamus, quod nemini unquam
prudenti negare in mentem venit, vix tamen centesimus pa-
ter est, qui obiecto perfidiae in suos crimine se purgare pos-
sit.

fit. Obrutum te esse laboribus & molestiis conquereris, forte infirmum hoc malae causae praesidium est; quis te obruit? Cur pravis cupiditatibus tuis habenas permittis, ut tam late euagentur? Cur non coerces & reprimis? Si didicissent miseri mortales paucis esse contenti, magna laborum parte supersedere possent. Verum quid mirum est? si quis deposita mentis suae immortalis cura animum in res tam humiles & sordidas abiicit, quomodo ad aliorum commoda erit intentus? Late patet atri ianua ditis: at reuocare gradum, & superas euadere ad auras hoc opus, hic labor est, quem plerique declinant, pecorum more sequentes eos, qui praeunt, & euntes, quo itur, non quo eundem est. Sed fac, dari nonnullos, qui educationis negotium aliis committere cogantur, hisne ideo securis esse licebit? Falluntur sane, si hoc autumant. Oculus Domini saginat equum, qui aliis nimium confidit, facile decipitur, & socordiam sero dolet.

Alia adhuc supersunt, impedimenta, quibus efficitur, quo minus DEUS prosperos successus liberorum educationi dare possit. Negliguntur a plerisque parentibus preces, & aliena ab iis putatur animarum cura, quippe ad solos verbi diuini praecones reicienda. Ex quo fit, ut multi ad adultam aetatem perueniant, qui ne quidem quid Dominus fieri velit, intelligunt, tantum abest, ut eum colant: inde tanta rerum diuinarum ignorantia apud plebem tanta ferocia ut illi, qui paullum in hominum mores inquirunt, ad visa & audita cohortescendum sit. Pulcherrima & notatu digna sunt, quae Paulus Apostolus de matre & auia Timothei commemorat, quarum pietas & solertia in formando instituendoque Timotheo valde conspicua fuit, quod studium etiam prioribus seculis apud Christianos adhuc floruit (a) Memorabilis imprimis est Monica, Augustini mater, quae, cum filium in iuuentute furentem audacia & sceleribus coopertum videret, DEVM tamen pro salute illius precibus & lacrimis fatigare non destitit,

(a) Vid. Arnoldi primi Christ. descr. lib. IV, c. 4.

stitit, vt Ambrosius, celeberrimus ille Mediolanensium episcopus saepius dixisse feratur, filium tot lacrimarum perire non posse: quod eum minime fefellit, vt ex toto confessionum Augustini libro, lectu sane dignissimo, abunde patet. Iuuenilis aetas non minoribus periculis est circumsepta. In illa circumspectendus est praeceptor, in cuius contubernio viuat filius. Sed quam grauis statim plurimis videtur impenſa in praeceptorem facienda. Mille rebus vanis pecuniam vexant, eumque praeceptorem optimum putant, qui vilissimo pretio conducitur, quam stultam auaritiam poeta (b) iam reprehendit

*Hos inter sumtus (inquiens) sestertia Quintiliano
Vt multum duo sufficient. Res nulla minoris
Constabit parvi quam filius.*

Neutiquam quidem probantur illi magistri, qui in erudienda iuuentute mercedi imminet, neque amore Iesu Christi, sed lucri cupiditate ad hoc negotium accedunt: interim tamen illorum auaritia sordida & detestabilis est, qui liberorum suorum magistros contempnunt, & instar seruorum habent. Primum vero in eligendo praeceptore est, vt talis constituatur, cuius pietas & fides constet, in lubrico enim aetatis non praeceptor modo, sed vitae morumque custos & rector quaerendus est. Pauci autem de eo satis sunt solliciti: nam qui praecclare adhuc agere & de salute suorum optime mereri volunt, doctum modo & eruditum circumspectiunt, ad vitae sanctimoniam nihil vel parum attendentes. In delectu scholarum raro quoque debita cautio adhibetur, quarum tamen status plerumque valde corruptus est praesertim ob effrenatam licentiam, quae pestis academiæ Germaniae quoque adhuc depulata est, vt, cum virtutis officinae esse debeant, a plerisque in seclerum sacraria conuertantur, id quod omnes bonos omni tempore grauius adlaxit. Quod autem ad quaestionem atinet, vtrum publica an priuata institutio praestet, eam quidem

(b) Iuuenalis l. 3. sat. 7.

dem antiquiores & recentiores multi non vno modo solue-
runt, sed, vt nos in praesenti controuersiae huic immiscea-
mus, instituti ratio non permittit (c)

Superfunt adhuc plura in domo priuata, quae ad iu-
uentutis corruptionem multum conferunt, mala nimirum
exempla ubique in familiis obuia, quae damnum ingens infe-
runt. Haec aetas enim magis exemplis quam doctrina re-
gitur. Iam vero satis apertum est, liberos pene nihil videre
& audire, quod emendare possit: contra plura, quibus natu-
ralis corruptio irritata in summam impietatem degenerat.
Triste nobis auctuosum est ea proferre, quibus quotidie in-
gemiscimus, dum in formanda iuuentute occupamur. Tu pa-
ter vocaris, & tot maledicta & execrationes quotidie coram
liberis tuis euomis, quid mirum, si a te discunt & in vicis lu-
dentes praetereuntium aures tot conuiciis concelerant, vt nisi
exempla vbiuis obuia essent, in tam pusillo corpore tanta ne-
quitia & oris impudentia vix cogitari posset. Si pater est vi-
olentus, & voluptatibus indulget, cur miramur filium in eo-
dem luto haerere; mali corui malum ouum. Cogitent se-
cum iuuentutis corruptores grauissimum Seruatoris effatum,
illis dirissima quaeuis imprecantis, qui paruulos exemplo suo
in perniciem praecipites agunt. Ridetur hoc a plerisque, sed
est haec miseria mortalium, minus putare atrociam, quae com-
munia sunt facta, & quorum necessitatem perditum seculum
invenit. Certe si vnum ex altero cogitamus, non amplius
mirandum videtur, quod plurimi iuuenes pereunt, id potius
singulari DEI beneficio tribuendum, quod aliqui adhuc ser-
uantur,

(c) Placet hic modestia Caroli Rollini, Rectoris antiqui vniuersita-
tis Parisiensis, non eadem omnibus conuenire putantis, alios e-
nim tutius priuatim, alios melius publice instrui; permitten-
dam itaque rem parentum iudicio, quid omnibus probe expen-
sis suis vtilissimum credant: eo enim redit mens illius post-
quam in vtramque partem ex Quintiliano rationes adduxerat
dans la maniere d'enseigner & d'etudier les belles lettres Tom.
IV. L. VI. art. 2. p. 437.

uantur, quibus pectora de meliori luto finguntur. Quam graues saepe inter vnus familiae homines inimicitiae sunt, quam frequentes rixae, quam capitalia odia aluntur? Haec omnia liberis innotescunt, vident, quantas procellas & animorum motus effrena ira excitet, quid mirum, si omnes luminis diuini scintillae exstinguuntur, & non nisi ferocia & contemptus DEI diuinique ordinis conspicitur. Licet circumire loca publica, licet vicos & regiones vrbis peragrare, si cui domos priuatas inspicere non est datum; eheu! quanta petulantia quanta feritas iuuentutis, futuri illius populi, spei patriae & parentum. Certe in medio christiano orbe barbaries plus quam Malabarica cernitur: nam iuuentus quae vrbium flos solatium & ornamentum esse deberet, earum sentina & pestis facta est. Sed quis est in culpa? parentes profecto & alii qui familias constituunt in ferali hoc incendio pessimam causam habent. Nondum sunt omnia quae commemorare possumus, plura adhuc in promptu habemus. In liberis educandis bene ordinata & prudenter adhibita disciplina magnum momentum confert: malitiae enim & exultanti animi lubrici disciplinae seueritate obuiam eundum est. Sed in arduo hoc negotio plerique ad extrema prolabantur; pauci mediam seruare viam norunt. Qui ad iram sunt proni & in quibus magna naturae asperitas est consuetudine in super aucta, ad quaeuis leuia etiam delicta vehementer excandescunt, omnemque bilem mille conuiciis & execrationibus effundunt, in crines inuolant, & quidquid ad manus est siue calceus fuerit siue malleus in irae & furoris instrumentum conuertunt. Alii dum Charybdis vitare volunt in Scyllam incidunt. Vident nequitiam & petulantiam suorum sed peruerso & infano amore ex caecati patienter ferunt, & vix vnquam vltra frigidam admonitiones progrediuntur, morbi statim aut mortis pericula eximescentes si seuerius filium increpare opus esset. dum itaque tergiversantur, malitia liberorum crescit & tandem adeo roboratur, vt non amplius virga & scutica, sed ergastulo laqueo & ferro sit reprimenda. Ita a teneris ad suescere multum est:

fran-

franguntur enim citius quam corriguntur quae in prauum induruerunt. At eorum qui ferunt nimis patienter suorum petulantiam, in corruptissimo seculo modica adhuc est infamia: inueniuntur non pauci qui ea delectantur & vitiis quae castigari decet virtutum nomina imponunt quae laudem & adplausum mereantur. Iocos, cachinnos, ludos, lepores, scurrilitatem, comissiones & saltationes ad honesta oblectamenta referunt, quibus iuuentutem priuare nimia morositas sit. Multi certe iure id in nostris scholis se desiderare putant quod iuuentutem nostram ab his omnibus arceamus, hoc praesertim argumento usi; huiusmodi homines quos seuerior disciplina constrinxerat, ex claustris scholasticis emissos insolita libertate minus vti posse quam alios, quibus remissius viuere & educari contigerit. Non pari ratione animati in nos sunt qui haec obiiciunt: alii non mala mente id faciunt prout ipsi rem perspiciunt iudicantes; alii vero criminationis causam inde petunt, putantes se reperisse non quod pueri in faba. Nobis autem viam quam semel ingressi sumus deserere animus non est neque per Dei gratiam vnquam futurus est. Iudicia hominum Dei iudicio merito postponimus, perditum & inanem laborem nostrum arbitantes, si modo ad vitam hanc breuem & caducam pertineret, aeterna spectamus: aeternitatis vero studium serium valde est, omneque vitae tempus & omnes animi corporisque vires suo iure sibi vindicat. Ideo nostris concedere non possumus, quae frustra a nonnullis vt licita iactantur; sed quam diu aetatis studiorumque ratio eos intra contubernium nostrum tenet, merito illos a tanto periculo prohibemus: quod si autem studia eorum extra scholae limina proferuntur, in nostra quidem potestate non est vitam & mores illorum regere; neque tamen iure disciplina nostra argui potest, si forte vnus atque alter nimia insolitae libertatis impatentia effrenatam peccandi licentiam sibi sumit. Sed redimus ad institutum nostrum. Haud raro quoque contingit vt parentes nimium indulgentes indignentur, si magistri liberorum lasciuiam & petulantiam verbis aut verberibus

castigare coguntur, qua indignatione nihil indignius est; addit praeterea peruersae indolis liberis animos, ut alienam parentum a praceptoribus mentem cernentes nequitiae praesidium in illorum intempestiua lenitate quaerant. Ne longiores simus paucis adhuc ostendere lubet, qua ratione multi parentes etiam liberorum in litteris progressum impediunt. Culpandi merito sunt isti qui suos domi non continent & circumuagari vndique patiuntur: Quid quaeso omnis magistrorum labor proderit, nisi parentes domi liberos ad diligentiam excitent? Deteriores adhuc ii sunt qui quacunq̃ leuissima de causa a schola suis abesse permittunt. Simulat filius capitis dolores, aut digitum contusum ostendit, vnamque falsam lacrimulam fundit quam vix vi terendo oculos expressit, solida haec & grauis videtur ratio domi manendi. Alii continuis itineribus sine necessitate susceptis (d) studiis tempus furantur. Alii aliis de causis scholae se subducunt conscitis parentibus; interim tamen non raro aliqui eo impudentiae progrediuntur, ut cum liberos rudes & incultos mansisse euentus doceat, suae negligentiae obliti praceptoribus & scholis irascantur. Haud pauci quoque in eo peccant quod nimis festinanter suos in academijs protrudunt. Pauci hodie curriculum scholasticum rite absoluunt, vix latine legere didicerunt & scholam superbe fastidiunt. Inde tanta imperitorum & rudium hominum in academijs turba qui deinde prauis societatibus implicati inutilia terrae pondera fiunt. Praepostere etiam agunt qui licet bono consilio tempus adhuc in schola transigendum suis definiunt, eos hac ratione ad diligentiam excitandos rati, quae tamen spes frequentissime fallit: nam multi discipuli menses dies & horas numerant impatientesque morae desidia se dedunt, frena mordent & aureae ut putant, libertatis immodica cupiditate incensi, bonum ordinem & salutare leges conculcare audent nihil mali intentatum relinquentes, ut eo citius ferulae se subducant. Inconsulte pariter agunt qui si forte liberos militiae aut aliis artibus destinarunt quae litterarum administrandis minus indigere putantur, illis dicere non erubescunt, non esse opus multa facere sudare & algere; qualemcunq̃ & tumultuariam rerum scientiam illis sufficere. Freno hoc in plerisque profecto opus non est, pauci tanto impetu currunt ut retineri oporteat. Sed satis hac de re dictum est. Restat ut descriptionis huius occasionem propius lectoribus exponamus. Dimittimus ex schola nostra tres selectae classis alumnos qui d. XII. April. nouissimas apud nos orationes habebunt, Primus est IOHAN.

(d) Conf. Viri Cl. Hieronymi Freyeri programma hodoeporicum anno superiore publicatum.

IOHANNES ANDREAS ROTTENBERGER, Ilma-Schwarzburgicus, qui de gloriae natura generatim dicet. Excipit hunc IOHANNES MATTHIESEN, Flensburgo-Hollatus qui veram & solidam Christianorum gloriam carmine germanico praedicabit. Agmen claudit HIERONYMVS BRVCKNER, Wittmunda-Frisius, qui de gloriae Christianorum praestantia sermone latino verba faciet. Nihil a nobis praetermissum est quod ad veram eorum salutem pertinet, neque ipsi officio suo defuerunt. Faxit DEUS immortalis vt a nobis discedentes scopulos academicos effugiant, rationesque suas per omnem vitam diuini spiritus lumine & ductu ita subducant, ne vnquam illos vixisse & apud nos fuisse poeniteat. Caeterum litterarum patronos & fautores publico nomine rogamus, vt non solum ad audiendos iuuenes ornatissimos frequentes confluere sed etiam examini d. XII & XIII. Aprilis habendo ea qua iam pridem consueuerunt beneuolentia interesse velint. Figemus hoc beneficium trabali clauo & iuuentutem nostram bonorum virorum praesentia non parum excitatum huiusmodi confidimus, P.P. Halae Magdeburgicae d. XI. Aprilis A. O. R. clo lccc XXXIV.

Conspectus orationum ex Class. selecta.

1. IOHANNES ANDREAS ROTTENBERGER, Ilma-Swarzburgicus, de gloriae natura ager.
 2. IOHANNES MATTHIESEN, Flensburgo-Hollatus, de vera & solida Christianorum gloria dicet carmine germanico.
 3. HIERONYMVS BRVCKNER, Wittmunda-Frisius, de gloriae Christianorum praestantia verba faciet sermone latino & scholam simul suo & commilitonum nomine valere iubebit.
- FRIDERICVS CHRISTIANVS STRVVE, Primislauia-Vckeromarchicus, Cl. I. alumnus carmine latino elegiaco de praecoci iuuentute locutus abeuntibus ex vtraque Classe bene precabitur.

Reliqui ex Class. I.

1. MARTINVS GODOFREDVS KLEMPE, Belgardo-Pomeranus, de praestantissima Pauli scientia ager sermone graeco.
2. IOHANNES REGIVS, Halensis de foeditate Bacchanal, apud ethnicos sermone latino.
3. SAMVEL BERNARDVS KERN, Custrino-Neomarchicus, de foedissima eorundem apud Christianos imitatione carmine germanico.

4. AVGVSTVS FRIDERICVS PISTORIVS, Loburgo-
Magdeburgicus de ambitione recta ad atheismum via latine.
5. IOHANNES CONRADVS KELLERHAVS, Lippia-
Gueßphalus, de voluptate trita ad atheismum via germanice.
6. CAROLVS LEBRECHT STVZING, Erdeborna - Mans-
feldensis, de senectute immatura carmine latino.
7. GEORGIVS WILHELMVS MVLLER, Wezlaricnsis, de
capienda piorum ex cruciatibus Iesu voluptate locutus suo, pari-
ter & commilitonum nomine vltimum vale dicet sermone ger-
manico.

CONSPECTVS EXAMINIS.

d. xii. Aprilis

h. VIII - XII.

1. Theolog. V.	4. Latin. V.
2. Latin. VII.	5. Latin. III. inferior.
3. Latin. VI.	6. Latin. III. superior.
7. Examen & actus oratorius ordinis selecti,	
8. Musica I.	

h. II - V.

1. Theolog. III. inferior.	6. Graec. I.
2. Arithm. I.	7. Mathem. I.
3. Geogr. I.	8. Mechanica.
4. Histor. I.	9. Theolog. III. superior.
5. Ebraica I.	10. Music. II.

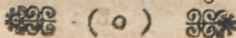
d. xiii. Aprilis

h. VIII - XII.

1. Theolog. VII.	6. Latin. III. superior.
2. Graec. II.	7. Latin. II. inferior.
3. Graeca III.	8. Latin. II. superior.
4. Ebraic. III.	9. Latin. I. cum sermonibus.
5. Latin. III. inferior.	10. Theolog. III. inferior.

h. II - V.

1. Theolog. VII.	6. Gallic. I.
2. Graec. III.	7. Histor. II.
3. Geograph. II.	8. Arithm. II.
4. Gallic. II.	9. Ebraic. III.
5. Geogr. III.	10. Theolog. III. superior.

Ja 1586

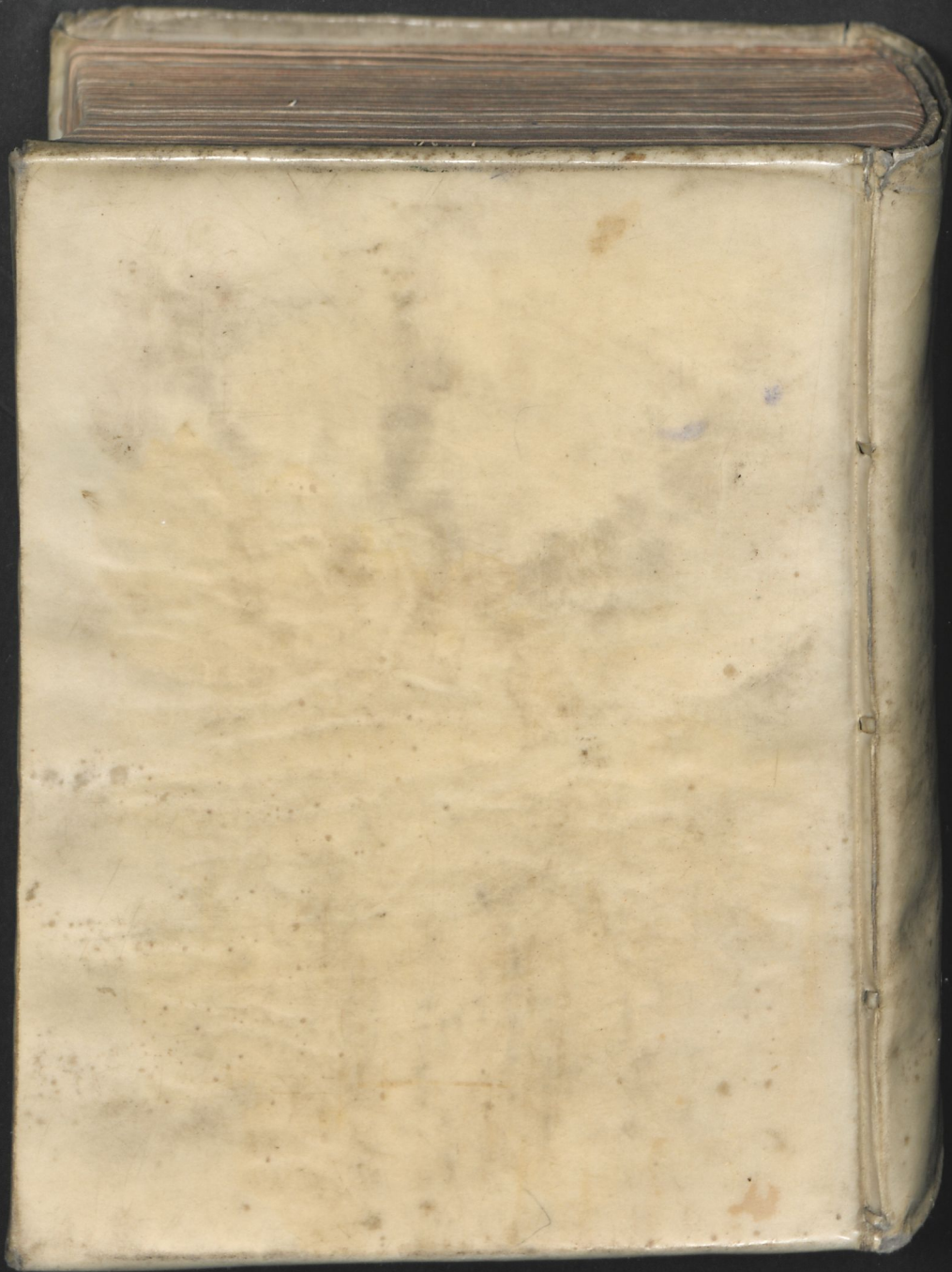
ULB Halle 3
001 508 687

St 201

1017

27

PROGRAMMA
QVO
LITTERARVM
PATRONI

AD AVDIENDAS TRIVM SELECTAE CLASSIS
ALVMNORVM ORATIONES NOVISSIMAS
ET
AD EXAMEN SOLENNE
IN ORPHANOTROPHEO GLAVCHENSI
D. XII. ET XIII. APRILIS A. CID IDCC XXXIV.
HABENDVM INVITANTVR
ET IN QVO
DE
HODIERNA IVVENTVTIS
CORRVPTIONE EIVSQUE CAVSSIS
DISSERITVR.

HALAE MAGDEBVRGICAE ac.
LITERIS IOHANNIS CHRISTIANI HENDELI.

